

בס"ד. משיחת יום ב', ה' תשרי ה'תשמ"ה
– להתלמידים ולהתלמידות, "צבאות השם" שיחיו –

הנחה פרטית בלתי מוגה

ווי אזוי באווייזט מען דאָס אין טאָג-טעגלעכע אויפפירונג?

איז דאָך ווי דערמאָנט פריער, ובפרט באַ די פריערדיקע כינוסים, אַז יעדער איד, ובפרט פון "צבאות השם", טוט וואָס ס'הענגט אָפּ אין אים, אַז יעדער זאָך מיט וועלכע ער איז פאַרבונדן, צי דאָס איז פון דיבור אָדער מחשבה אָדער פון "לעשותו" – מאַכט ער דאָס, אַז דאָס זאָל אויך זיין נענטער צו דעם אויבערשטן, וואָס דאָס איז דאָך אַן ענין פון אַ קרבן: "קרבן" איז דער טייטש אזוי – דערפאַר וואָס דאָס מאַכט נענטער אַ זאָך פון דער וועלט, און ברענגט דאָס אַריין אין בית-המקדש.

וואָס אין אַ קרבן קען מען דאָס טאָן מיט פאַרשידענע זאַכן, און צווישן קרבנות איז אויך דאָ אַזוינע וואָס מ'ברענגט דאָס אין **מזבח** און אַזוינע וואָס דערנאָך **עסט** מען דאָס, אָבער דאָס איז אַלץ אין דעם גדר פון קרבנות.

ווי דערמאָנט פריער, אַז בשעת אַ קינד זעט אַ זיסע זאָך, און אים ווילט זיך דאָס עסן, ער וועט דאָס אָבער עסן, רחמנא ליצלן חס ושלום, אַן אַ ברכה – האָט ער דאָס ניט געמאַכט נענטער אַט די זיסיקייט צו ג-טלעכקייט און צו אידישקייט.

בשעת ער מאַכט אָבער פריער אויף דערויף אַ **ברכה**, און זאָגט "ברוך אתה הוי' אלקינו מלך העולם", אַז דער אויבערשטער איז דער קייסער און דער אָנפירער פון דער גאַנצער וועלט, און די זאָך וואָס ער גייט איצטער עסן אָדער טרינקען אָדער אַנטאָן דעם לבוש אָדער וואָס ס'זאָל ניט זיין, איז דאָס פאַרבונדן מיטן אויבערשטן – זאָגט ער אַרויס בדיבור, אין זיין רעדן, אַז די זאָך איז געוואָרן "נענטער" בגלוי ובדיבור, אַז אַלע אַרום אים הערן ווי אזוי ער מאַכט די ברכה "מלך העולם", און מאַכט די ברכה אין צוזאַמענהאַנג דערמיט וואָס ער דאַרף טרינקען אָביסל וואַסער, אָדער עסן עפעס-וואָס – זאָגט ער "שהכל נהי' בדברו", אַז אַלץ איז געוואָרן דורך דעם אויבערשטנס דיבור, ווי איר האָט דערמאָנט פריער, "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", און איר טוט דאָס מיט שמחה און מיט לעבעדיקייט און מיט אַ שטאַרקער מרץ, מיט אַ שטאַרקן כח, אויף איינווירקן אויפן גאַנצן אַרום.

וואָס דאָס איז אויך פאַרבונדן מיטן שיעור אין רמב"ם, [ווי דערמאָנט באַ דעם פריערדיקן צוזאַמענקלייבן זיך, אַז אויך קינדער איז כדאי זיי זאָלן האָבן אַ שיעור אין ספר המצוות להרמב"ם],

וואָס די מצוה וואָס איז פאַרבונדן מיט היינטיקן טאָג איז, בלשון פון דעם רמב"ם, אַז יעדער זאָך וואָס דאָס איז אַ קרבן – דאַרף דאָס זיין "**תמימים ומובחרים**": ס'דאַרף זיין **גאָנץ** און דאָס דאַרף זיין **אויסגעקליבענע**, פון דאָס **בעסטע**.

אַז דער יצר קומט צוגיין און זאָגט, אַז אמת טאַקע דו מאַכסט אַ ברכה, אָבער דערביי – איז וואָס האָרט דיר, אַז די זאָך וועט זיין ניט אינגאַנצן כשר, וועט דער יצר אויך האָבן אַ טייל אין דעם!

זאָגט תורה, אַז זאָלסט וויסן זיין, אַז דאָס איז אַ "**מום**", דאָס איז ניט קיין "תמים", דאָס איז ניט קיין **גאַנצע** זאָך; האָסט אַריינגעמישט דעם יצר, וואָס דעמאָלט **טאָר מען גאָר ניט** מאַכן קיין ברכה פאַר דערויף,

און וואָס דער יצר וויל איינרעדן, אַז וויבאַלד אַז מ'מאַכט אַ ברכה קען מען עסן ניט נאָכפּרעגנדיק זיך פריער, פאַר דער ברכה, צי דאָס איז אַ כשר'ע זאָך; וויבאַלד אַז דו האָסט דאָס געמאַכט נענטער צו אידישקייט און צו דעם אויבערשטן דורכן זאָגן אַ ברכה –

זאָגט מען, אַז אַ קרבן דאַרף זיין אַ **תמים**! ס'דאַרף זיין אַ **גאַנצע** זאָך וואָס געהערט צו דעם אויבערשטן, וואָס ער איז דער אמת'ע גאַנצקייט.

און נאָך אַ זאָך זאָגט מען, אַז ס'דאַרף אויך זיין "**מובחר**":

ניט בשעת מ'דאַרף געבן געלט אויף צדקה, זאָל מען ניט געבן פון די **איבערגעבליבענע** פעניס, און זיך וועט ער צונעמען די בעסערע; אַז מ'דאַרף געבן עסן אַן אַרימאָן, איז ניט וועט ער זיך צונעמען די **בעסערער** טייל, און דעם אַרימאָן וועט ער געבן אַ **קליינעם** טייל, און ניט די געשמאַקערע טייל, וואָרום דאָס וויל ער נעמען פאַר זיך

זאָגט מען אים, אַז דו דאַרפסט וויסן זיין, אַז פאַרוואָס **גיט** מען אַן אַרימאָן? – דערפאַר וואָס אזוי האָט אָנגעזאָגט דער "מלך העולם", גיט מען דאָס דעם "מלך העולם" – אַט דער וואָס ער האָט באַשאַפן שמים וארץ, איז דאָך זעלבסט-פאַרשטענדלעך, אַז **צום אַלעם ערשטן** און דאָס **בעסטע** און **מובחרים** דאַרף מען אָפּגעבן אין ענינים פון אידישקייט, צי דאָס איז צדקה, צי דאָס איז אַן אַנדער אופן אַ זאָך פון אידישקייט.

און אזוי אויך, אז בשעת ער וויל טאן עפעס במשך פון טאג, דארף זיין דער **אָנהויבס** פון טאג, ווען מ'איז אויסגעשלאָפן און אויסגערוט און מיט די גאַנצע כוחות, ער איז נאָך ניט פאַרמאַטערט, וואָס דעמאָלט האָט ער "מובחרים" – **געקליבענע** כוחות און אויסגעקליבענע און שטאַרקע –

איז צום **אַלעם ערשטן** הויבט ער אָן דעם טאָג וואָס ער זאָגט "מודה אני לפניך מלך". . שהחזרת בי נשמת", אז צום אַלעם ערשטן און זיינע ערשטע רייד און זיינע ערשטע כוחות וואָס ער הויבט אָן נוצן ווען ער כאַפט זיך אויף פון שלאָף, גיט ער דאָס אַוועק אַז ער [מאַכט דורך דערויף זיך נענטער צו דעם אויבערשטן, פון זיך אַ קרבן צו דעם אויבערשטן.

וואָס דורך דעם אַלעם איז מען אויך ממהר – היילט מען צו – דעם אויבערשטנס ברכה, אז "יבנה בית המקדש במהרה בימינו", אז ס'וועט געבויט ווערן דער מקדש, [וואָס ער איז בחלקו של בנימין, ווי דערמאָנט פריער, אז איר באַקומט דערצו אַ שייכות דורך דערויף וואָס דער אויבערשטער האָט אייך אויסגעקליבן אַלס "ידיד ה'"]

און דאָרטן וועט מען, דורך די לויים – וואָס פון זיי שטאַמען דאָך אויך די כהנים – מקריב זיין קרבנות, וואָרום גאָר אינגיכן, ובפרט דורך דערויף וואָס איר וועט נאָך מערער צוגעבן אין לערנען תורה און מקיים-זיין מצוות, און מקיים-זיין אין אַן אופן פון "תמים" ו"מובחר" – וועט די גאולה קומען נאָך **שנעלער**, און מ'וועט גלייך האָבן "משיח נאָו", און מיט אים צוזאַמען – געפינען זיך אין **ארץ-ישראל**; דאָרט גופא – אין **ירושלים עיר הקודש**, און דאָרט גופא – אין **הר הבית** און **בית המקדש**, ווי געזאָגט פריער – שיבנה במהרה בימינו ממש.